

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZADRU

Posl. broj: 11 P-111/2021

**PRAVNA
STVAR**

TUŽITELJ: Ladislav Padjen, OIB 16789450699, Vlaška 83/1, 10000 Zagreb,
zastupanog po punomoćniku Odvjetnik Jadre Strika

TUŽENIK: Stečajna masa iza Spalldi d.o.o., OIB: 03321937593, Ivana Gundulića
4d, Zadar zastupan po stečajnom upravitelju Krešimiru Perošu, OIB:
37835605570, Ivana Gundulića 4d, Zadar

ODOGOVOR NA TUŽBU X 2

Kao zakonski zastupnik tuženika u parničnom predmetu pod gornjim poslovnim brojem, u nastavku donosim odgovor na žalbu tužitelja od 3.09.2019.

Tužba je nedopuštena i treba je odbaciti.

Tužbom tužitelj zahtjeva provođenje upisa vlasništva nad nekretninom koja je u vlasništvu tuženika nad kojim je u tijeku stečajni postupak posl. br. St-86/2019 otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Zadru 15.03.2019. Isti je nastavak likvidacijskog postupka brisanog društva koji je pokrenut na prijedlog razlučnog vjerovnika koji je pred Općinskim sudom u Zadru od lipnja 2007 vodio ovršni postupak nad imovinom pravnog prednika dužnika. Ovršni postupak je vođen temeljem pravomoćnog rješenja o ovrsi Ovr-672/2006 upisnog u ZK knjigama 18.06.2007 sa učinkom različnog prava.

Ovršenik-pravni prednik stečajnog dužnika ovdje tuženika niz godina je aktivno sprečavao provođenje rečenog ovršnog postupka te je isti okončan tek nakon otvaranja stečajnog postupka i temeljem zahtjeva stečajnog dužnika da se isti obustavi radi prodaje imovine unutar stečajnog postupka na što je ovrhovoditelj dao suglasnost.

Dakle tužba tužitelja je nedopuštena i podredno krivo usmjerena. Nedopuštena jer su odredbe Stečajnog i Ovršnog zakona vrlo jasne kao i učinci zabilježbi jednog i drugog postupka u odnosu na imovinu ovršenika tj. bila kakva promjena vlasništva tijekom

provođenja istih nije dopuštena. Podredno tužba je krivo usmjerena budući tuženik ničim nije nikad pobijao priloženi kupoprodajni ugovor koji sadrži i tabularnu izjavu te da se temeljem istog provedu radnje radi uknjižbe vlasništva. Uknjižbu je naravno nemoguće provesti zbog zakonskih odredbi i zabilježbe otvaranja stečajnog postupka u tijeku. Dakle ako tužitelj smatra da je oštećen provođenjem ovršnog ili stečajnog postupka treba usmjeriti svoje zahtjeve prema sudovima koji su donijeli rješenja o upisima zabilježbi koje priječe promjenu vlasništva odnosno trebao je prijaviti svoje potraživanje unutar stečajnog postupka kako mu je i pojašnjeno 2. stupanjskom presudom po identičnoj tužbi GŽ-376/2020, citirano:

„Međutim, kod takvog stanja stvari (a sukladno stanovištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi pod brojem RevT-139/2015 od 10. srpnja 2019. godine) nakon otvaranja stečajnog postupka tužiteljica ne može isticati zahtjev kao u tužbi, već kao kupac koji tvrdi da je platio kupoprodajnu cijenu ima prema stečajnom dužniku nenovčanu tražbinu koju može ostvariti samo kao stečajni vjerovnik podnošenjem prijave stečajnom upravitelju ističući je u vrijednosti na koju se može procijeniti u vrijeme otvaranja stečajnog postupka (članak 144. SZ).“

U odnosu na uporno ponavljanu tvrdnju tuženika odnosno svjesno proizvoljno i krivo citiranje čl. 169 st. 9 SZ-a mislim da je dovoljno pogledati navedeni članak pa pokušati utvrditi gdje to tužitelj pronalazi uporište za svoje tumačenje istog članka i tvrdnju: „...**koji jasno kaže da se nakon otvaranja stečaja dozvoljava promjena vlasništva nekretnine u javnom registru**“.

Čl. 169 st. 9. Nakon otvaranja stečajnoga postupka dopustit će se i provesti upis u javne knjige, ako su pretpostavke za upis ostvarene prije nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka.

A navedeni cjelokupni članak 169 SZ-a glasi:

Zabrana ovrhe i osiguranja
Članak 169.

(1) Nakon otvaranja stečajnoga postupka pojedini stečajni vjerovnici ne mogu protiv dužnika tražiti ovrhu ili osiguranje na dijelovima imovine koja ulazi u stečajnu masu niti na drugoj imovini dužnika.

(2) Vjerovnici koji nisu stečajni vjerovnici nisu ovlašteni tražiti ovrhu ili osiguranje na budućim tražbinama dužnika pojedinca po osnovi njegova radnoga odnosa ili druge službe, ili na njegovim tražbinama po toj osnovi tijekom stečajnoga postupka, osim ovrhe ili osiguranja radi naplate zahtjeva za uzdržavanje i drugih tražbina koje se mogu namiriti iz onoga dijela prihoda dužnika iz radnoga odnosa iz kojega se ne mogu namiriti tražbine drugih vjerovnika.

(3) Postupci ovrhe i osiguranja iz stavaka 1. i 2. ovoga članka koji su u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka prekidaju se. Nakon što ti postupci budu nastavljeni, ovršni sud će ih obustaviti.

(4) Nakon otvaranja stečajnoga postupka izlučni vjerovnici mogu radi ostvarenja svojih prava pokrenuti protiv dužnika postupke ovrhe i osiguranja prema općim pravilima ovršnoga postupka. Prekinute postupke ovrhe i osiguranja koje su ti vjerovnici pokrenuli prije otvaranja stečajnoga postupka, nastaviti će i provesti ovršni sud prema pravilima ovršnoga postupka.

(5) Nakon otvaranja stečajnoga postupka različni vjerovnici nisu ovlašteni pokrenuti postupak ovrhe ili osiguranja.

(6) Postupci ovrhe i osiguranja iz stavka 5. ovoga članka koji su u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka prekidaju se. Prekinute postupke ovrhe i osiguranja nastaviti će sud koji vodi stečajni postupak primjenom pravila o unovčenju predmeta na kojima postoji različno pravo u stečajnom postupku.

(7) Sud koji vodi postupak ovrhe ili osiguranja iz stavka 6. ovoga članka dužan je u roku od osam dana od dana otvaranja stečajnoga postupka rješenjem utvrditi prekid postupka, oglasiti se nenadležnim i ustupiti predmet sudu koji vodi stečajni postupak.

(8) Žalba protiv rješenja iz stavka 7. ovoga članka ne zadržava nastupanje pravnih učinaka rješenja.

(9) Nakon otvaranja stečajnoga postupka dopustiti će se i provesti upis u javne knjige, ako su pretpostavke za upis ostvarene prije nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka.

Dakle u članku je riječ je o postupcima ovrhe i osiguranja koji se vode u odnosu na stečajnog dužnika u vrijeme pokretanja stečajnog postupka koji se imaju prekinuti, obustaviti i ustupiti stečajnom sudu na daljnje provođenje ovršnih radnji budući je stečajni postupak kako bi i opunomoćeniku tužitelja trebalo biti poznato postupak generalne ovrhe imovine dužnika.

Nadalje kao uporište tužbe navodi se praksa VTS i VS-a vezana uz poziciju navodnog izlučnog vjerovnika kako sebe vidi tužitelj pa i tu treba samo pročitati presudu na koju se tužitelj poziva (Revt-478/2017 Vrhovnog suda RH) i u kojoj se potpuno suprotno tvrdnjama iz tužbenog zahtjeva zapravo navodi:

„Suprotno tvrdnji tužitelja pravilno su niže stupanjski sudovi zaključili da tužitelj nije stekao pravo vlasništva na spornim posebnim dijelovima, jer u konkretnom slučaju nije došlo do upisa u zemljišnu knjigu. Prema odredbi čl. 119. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09 i 143/12 - dalje: ZVDSP) vlasništvo na nekretnini na temelju pravnog posla stječe se uknjižbom u zemljišne knjige na temelju valjano očitovane volje dotadašnjeg vlasnika usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja. Dakle, čak ako i postoji valjani ugovor o prodaji nekretnine, nije došlo do stjecanja prava vlasništva, a time niti izlučnog prava, ako nije došlo do upisa u zemljišnu knjigu, a što se u konkretnom slučaju nije dogodilo.“

Treba reći da je jednostavno nevjerojatan način na koji tužitelj obrazlaže i podnosi ovakvu tužbu odnosno iz svega navedenog proizlazi da je potpuno svjestan svoje pozicije i jedina svrha ove tužbe je pokušaj odugovlačenja i opstruiranja stečajnog postupka u tijeku.

Nadalje ovim podnosim kao priloge odgovora na tužbu daljnju sudsku praksu vezanu uz isto i to: rješenje ZK odjela kojim je usvojen prigovor i odbačena prethodno provedena promjena vlasništva tuženika, 2. stupanjska presuda po istovjetnoj tužbi drugog tužitelja zastupanog po istom punomoćniku, 2. stupanjska presuda vezana uz isto pravno pitanje odnosno pokušaj ishođenja utvrđenja prava vlasništva sudskom presudom, a tužba se temelji na već provedenom pravnom poslu i kojom se jasno odbija takav tužbeni zahtjev kao neosnovan uz obrazloženje:

„Imajući u vidu da je prvostupanjski sud svoje materijalno-pravno stajalište o

STEČAJNI UPRAVITELJ KREŠIMIR PEROŠ

OIB: **37835605570**; adresa: **Ivana Gundulića 4d, 23000 Zadar**; e-mail:
peroskresimir@icloud.com; mob. **098/339-022**

neosnovanosti tužbenog zahtjeva utemeljio na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava po kojem se prema odredbi čl. 120.stav.1. ZV-a vlasništvo na nekretninama na temelju pravnog posla (ugovor o prodaji, ugovor o darovanju) stječe upisom u zemljišnu knjigu u kojoj je situaciji pravni posao samo pravna osnova (titulus) za stjecanje prava vlasništva, dok je način stjecanja prava vlasništva (modus) upis u zemljišne knjige, zbog čega deklaratorni tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje prava (su)vlasništva nije osnovan, o čemu je istovjetno pravno stajalište izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u više svojih odluka (npr. presudi broj Revx-978/17-2 od 2.7.2019., Rev-2783/1999 od 23.4.2003., Rev-97/09 od 23.10.2013., Rev-1226/95. od 12. 10.1999.).

Prilog:

1. Citirana sudska praksa

U Zadru, 20. travnja, 2021. godine

Stečajna masa iza Spalldi d.o.o.
Stečajni upravitelj
Krešimir Peroš